

... alebo o probléme virtuality nášho sveta, života aj myslenia.

BOŽIE SLOVO:

(Dan 3,13-18)

Čítanie z knihy proroka Daniela: *Rozhnevaný a nazlostený Nabuchodonozor rozkázal priviesť Sidracha, Misacha a Abdenaga a hneď ich aj priviedli pred kráľa.* ¹⁴ Kráľ Nabuchodonozor im povedal: "Je to pravda, Sidrach, Misach a Abdenago, že si nectíte mojich bohov a neklaniate sa zlatej soche, ktorú som postavil?" ¹⁵ Nuž ste teraz ochotní, v tú hodinu, keď počujete zvuk rohu, flauty, citary, sambuky, harfy, symfónie a rozličných hudobných nástrojov, padnúť a klaňať sa soche, ktorú som urobil? Ak sa nebudete klaňať, v tú hodinu vás hodia do rozpálenej pece a ktorý je to boh, čo vás vytrhne z mojej ruky?" ¹⁶ Sidrach, Misach a Abdenago odpovedali kráľovi Nabuchodonozorovi: "Na toto ti nemusíme nič odpovedať." ¹⁷ Či nás náš Boh, ktorého si ctíme, môže vytrhnúť z rozpálenej pece a z tvojich rúk, kráľu, oslobodiť nás, ¹⁸ a či nie, vedz, kráľu, že tvojich bohov si nectíme a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaniame!" Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 289, 291, 630)

Dnes sa chcem dotknúť niečoho, čo sa nie až tak ľahko vysvetľuje. A začnem vtipom. *Pán Boh sa raz vraj so svätým Petrom vybral na svet poobzerať sa. Vidí ťažko pracujúceho robotníka a pýta sa: A toto je čo, prečo ten človek tak hrozne hrdlačí? A Peter odpovedá: No, Bože, ty sám si predsa povedal, že človek si bude v pote tváre zarábať na svoj chlieb. A Boh hovorí, ale ja som to až tak nemyslel! Podobne vidia rodičku, ako v bolestiach rodí a Peter Bohu pripomenie, že on sám povedal, že žena bude v bolestiach rodiť. A Boh zase na to, že on to až tak nemyslel. A potom zrazu vidia pár kňazov na drahom aute ísť na obed do luxusnej reštaurácie a Boh sa pýta: A to sú čo? A Peter odpovedá: No, Bože, to sú tí, ktorí už pochopili, že si to až tak nemyslel...* Veta „Veď Boh to zase až tak nemyslel“ by mohla pokojne byť mottom nášho zomierajúceho západného kresťanstva. Pochopíme potom ten úžas jedného afrického misionára, ktorý ohromene ba až s bážňou hovoril o ľuďoch v Afrike: „Keď im niečo povieme, oni nám normálne uveria!“

Tu, v Európe, žijeme v spoločnosti, ktorá nás presvedča, že objektívna pravda neexistuje. Nedávno mi jeden brat na otázku ohľadom pravdy povedal: „Každý si verí, čomu chce“ a bolo na ňom až vidieť, ako sa diví nad tým, že kňaz takúto jednoduchú vec nechápe. Každý si verí, čomu chce, všetky viery a všetky názory sú úplne rovnocenné a rovnako správne, pretože, ako to povedal tam za Veľkou Mlákou sudca amerického najvyššieho súdu Anthony Kennedy, „v srdci slobody je právo definovať si svoj vlastný koncept existencie, zmyslu, vesmíru a mystéria ľudského života.“ Tento postoj sme do seba nasali ani sme nevedeli ako. Ježiš Kristus a Jeho slovo už pre nás nie je Pravdou. Je – aj keď to možno navonok až tak surovo a otvorene nepoviem – len jedným z názorov. Učenie a viera Cirkvi už viac nie je záväzným Hlasom Krista, ktorý v Cirkvi hovorí. Tiež je len jedným z názorov. A my máme zase iný názor. A keď na to príde, pokýveme hlavou a povieme si: No, veď uvidíme... ktovie ako to je... ja si myslím, že je to tak a tak... a že Boh to vidí tak a tak... a že nakoniec to bude tak a tak... A považujeme to za niečo úplne v pohode, lebo veď tak to je, nie? Je to tak všade okolo nás! Každý si verí, čomu chce. A pravdou – *mojou* pravdou – je to, čo si ja sám za pravdu vyhlásim, môj názor a moja mienka a tej verím a ak jej verím, som nepochybné veriaci človek a teda všetko je v poriadku – a Boh ma bude nakoniec isto súdiť podľa toho, či som žil to, čo som si ja sám za pravdu vyhlásil a čomu som uveril – ako inak, že? Tak tomu predsa veríme, nie? Ak tomu tak veríme, potom to tak je a basta, lebo my tomu tak veríme. Už chápete ten šok onoho misionára, keď tí Afričania, nedotknutí našou západnou pomätenosťou, proste len tak z fleku a vážne fakt *uverili* Bohu i Jeho slovu?

Ak neberieme vážne slová Ježiša Krista, potom druhá vec spôsobuje, že neberieme vážne ani Osobu a Obetu Ježiša Krista. Sme „otrlí“, ako by povedali bratia Česi. Denne sme zaplavení morom informácií o tragédiách a škandáloch, valí sa na nás bulvár so svojimi bombastickými nadsadenými titulkami... Už sme si zvykli, že za bombastickým titulkom je zväčša triviálny banálny článok o čomsi bezvýznamnom. A nad tým ostatným... *tu spadlo lietadlo... tam tristo mŕtvych... hentam strelba... zemetrasenie...* Sme ohlušení a otupení. Už len očami mechanicky preletíme titulky... nanajvýš ak to lajkne na fejsbúku. Keď potom počujeme o Kristovi, o Jeho Obeti, o kríži a o nesení hriechov a bolesti sveta... koho z nás to dojde? Nikoho. Zvlášť ak sme o tom, v rámci „náboženskej výchovy“, počúvli od malička, ešte skôr, než sme to boli schopní pochopiť a porozumieť tomu. V našej myslí sa kríž zredukoval na *poučku*, Ježiš ostal milým detským „Ježiškom“, Pán Boh „Pánboštek“... a skutočnosť, tá obrovitá strašlivá ozrutnosť Boha i desivá hlбка a výška Jeho obety... to nás už nedokáže zasiahnuť o nič viac, než novinová správa o tom, že *kdesi v Ekvádore vybuchla sopka, zahynulo štyristo ľudí a tisíckam ďalších zhoreli domovy...*

Celkovej situácii neprispieva ani to, že žijeme vo svete, kde – našťastie ale aj žiaľ – nemusíme robiť žiadne vážne rozhodnutia. To znamená také, kde by nám naozaj išlo o život, o všetko. Žijeme v bezpečnej, pohodlnej a blahobytnej spoločnosti. Ak nám nevýjde jedna vec, vyjde druhá, ak sklame jedno zamestnanie, nájdeme si iné, ak sa nám nepozdáva jeden lekár, vyhladáme iného... A ak príde na najhoršie, je tu štát, charita, pôžičky, neziskovky, Cirkvev... vždy môžeme dúfať, že „však to nejak dopadne“. Nie sme navyknutí prístupovať k niečomu smrteľne vážne, ako k otázke holého prežitia. Ani ku kresťanstvu a k spásu nie. Aj tam si vravíme: „No veď už nejak dopadne.“

UVAŽOVANIE:

Prvé, čo musíme urobiť, je prebudiť sa do reality.

Nezamílujeme sa do Boha, neuveríme Bohu, nezačneme byť kresťanmi, kým sa najprv neprebudíme z tohto neskutočného iluzórneho sveta do holej reality. Kým si, prebudení, neuvedomíme, že...:

Áno, je tu Boh. Skutočný, obrovský desivý – a my na vlastnej koži zažijeme hrôzu a strach z Boha, onú bázeň, ktorú v nás vzbudzuje napriek tomu, že vieme, že je na našej strane a miluje nás!

Áno, existuje len jedna objektívna pravda, nezávislá na mienkach, názoroch, na hlasovaniach, prieskumoch, masách, ideológiách. Len blázon si verí, čomu chce. Ak chceme prežiť, musíme spoznať a potom prijať, skutočne PRIJAŤ objektívnu pravdu, celým srdcom!

Áno, ide nám o život. Ježiš nepreháňa. Nehovorí do vetra. Myslí veci smrteľne vážne, práve tak, ako ich hovorí. Ak ich neprijme, zomrieme, Naveky. Bodka. Žiadna iná „záchranná sieť“ okrem Ježiša a Evanjelia neexistuje. Ono je Božím milosrdenstvom. Ak ho neprijme, také aké je, v celej jeho naliehavosti a radikálnosti, niet už nič iné, čo by nás mohlo zachrániť. Bodka. Naveky.

Áno, musíme sa obrátiť. Musíme sa rozhodnúť, či za Ježišom pôjdeme, alebo nie. Či pre Neho opustíme svet a jeho spôsob života, alebo nie. Musíme urobiť skutočné ROZHODNUTIE. Musíme na to vsadiť celý svoj život, všetko čím sme a čo máme. Inak zahynieme.

Musíme sa jednoducho naučiť žiť v skutočnom svete, veriť skutočným veciam a robiť skutočné rozhodnutia. Inak neobstojíme.

DO PRAXE:

Čo nám v tom môže pomôcť? Znova: rozjímanie, meditácia – oni nám pomáhajú uvedomiť si realitu, prejsť za rovinu púhej „informácie“ a „poznatku“. Určite manuálna práca – ak ju robíme oným benediktínskym spôsobom, ako vedomý a sústredený kontakt so zemitou realitou, ako formu rozjímania. Ticho, samota, chudoba – ako odstrihnutie sa od virtuality sveta, od zahltenosti zábavou, vnemami, informáciami a bulvárom a relativizmom, ktoré sú ako čačky a lacné kulisy, zakrývajúce opravdivú Realitu – samého Boha.